

Каравеловъ (гнѣвно). Какво? Още отъ първия брой ли почваме съ закъснение? Нали всичко бѣше уговорено? Какви мъжнотии сѣ се явили? Какви поправки сте направили? Азъ се връщамъ, мисля, че броятъ е излѣзълъ, а то...

Владиката (улавя го подъ ржка и тръгва полека къмъ работната си). Не се гнѣви, Любене.. Нищо не се е случило... Ако не искашъ, нѣма да поправаме... Но, ела, азъ ще ти обясня...

Дончевъ (къмъ Венета). Домна Венета! Много сте тревожна. Какво има? Кого ащептасвате?¹

Венета (ядосано). Не „ащептасвамъ“ никого! И не е ваша работа... (На прага се явява Ботевъ, изященъ, пленително-елегантенъ, съ тъмни дрехи и бѣла риза, съ тънка черна връзка, подстригани коси, които се виятъ на леки вълни връзъ високото чело, лека брада увѣнчава челюстѣта му. Всички млѣкватъ и се заглеждатъ въ него).

Венета (съ разтреперанъ отъ вълнение гласъ). Добре дошелъ, г-нѣ Ботевъ! (Отива къмъ него, тихо). Колко те чакахъ! Защо закъснѣ? Тѣй се бояхъ, че нѣма да дойдешъ!

Ботевъ (тихо и бързо). Дойдохъ само заради тебе. Ако не бѣхъ ти обещалъ, не щѣхъ да имамъ сили да сторя това. (Оглежда се, дири съ очи, отива къмъ владиката).

Владиката. Добре дошелъ, г-нѣ Петковъ! (Подава дѣсница).

Ботевъ. Добъръ вечеръ, дѣдо Панарете... (Венета му прави умолително знаци да цѣлуе ржка на владиката). Прощавайте за закъснението ми... (Навежда се до ржката, но не я цѣлува).

Владиката (отдръпва недоволно дѣсницата си, хладно). Радвамъ се, че ви виждамъ. У дома твърде често споменаваме името ви, четеме статиитѣ ви...

Тритѣ моми. Първата. Колко е хубавъ!

Втората. Коситѣ му не били черни, а кестеняви, на златни ивици...

Третата. Какво гордо чело, какъ си държи главата, раменетѣ, сякашъ царъ... (Прислугата поднася табли съ закуски, Венета тича сияеща отъ гостъ на гостъ, кани, смѣе се щастливо, посрѣща новодошлитѣ: Евлогий и Христо Георгиеви съ семействата си. Всички се покланятъ на богатитѣ банкери, заграждатъ ги, отправятъ цѣлото си внимание къмъ тѣхъ).

Венета (отива къмъ Ботевъ, който стои самъ, облеганъ на камината, поднася му нѣщо за ядене). Защо си тѣй мълчаливъ? Не се радвашъ като мене! (Владиката и Каравеловъ, който маха съ ржка за поздравъ къмъ Ботева, а последниятъ му отвърща, се отправятъ къмъ работната, следвани отъ братя Георгиеви. Чуватъ се звуци отъ мазурка, виждатъ се танцуващи, младитѣ се трупатъ натамъ).

¹ Ащептасвамъ = очаквамъ